

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

# סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁתַּי יִתְרוּ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י' - חלק כ"ד

קונטרס 294

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

בְּאַתְרֵיהּ, וְנִיחִין תִּיבִיא. וְעַל דָּא אַתּוּסַף גַּשְׁמַתָּא  
דְּחֵדוּ בְּשַׁבְּתָא.

וּבְעֵי בַר גַּשׁ לְמַחְדֵי בְתֵלַת סְעוּדַתִּי דְשַׁבְּתָא, דְּהָא  
כָּל מְהֵימְנוּתָא, וְכָל כְּלָלָא דְמְהֵימְנוּתָא, בִּיָּה  
אַשְׁתַּבַּח, וּבְעֵי בַר גַּשׁ לְסִדְרָא פְתוּרָא, וְלְמִיכַל תְּלַת  
סְעוּדַתִּי דְמְהֵימְנוּתָא, וְלְמַחְדֵי בְהוּ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲסַהֲדָנָא עָלֵי לְכָל אַלְיָן דְּהָבָא,  
דְּהָא מִן יוֹמָאֵי לָא בְטִילָנָא אַלְיָן תְּלַת סְעוּדַתִּי,  
וּבְגִינֵיהוֹן לָא אַצְטְרִיכְנָא לְתַעֲנִיתָא בְּשַׁבְּתָא. וְאַפִּילוּ  
בְיוֹמֵי אַחֲרֵינֵי לָא אַצְטְרִיכְנָא, כָּל שְׁפֹן בְּשַׁבְּתָא. דְּמֵאן

### ספר מאורות הזהר

[ההמשך נצטק להלן אות ט"ז] ... הנה למוד הזהר וכתבי האריז"ל הוא בכלל שלישי במקרא ... שהרי מדרש הזהר וכן מדרש רבה ושאר המדרשות הן פרוש המקרא, ופרש רש"י בפרק קמא דברכות (דף י"א ע"ב) ש'מדרש הוא קרוב למקרא כו', עין שם. ואף שבהלכות תלמוד תורה מבאר ד'מדרש תורה שהוא ספרא וספרי וכהאי גוונא הן בכלל שלישי במשנה, הינו על כל פנים מפני שהן פרוש דיני וגופי התורה כמו המשנה ממש, אבל בלמוד סודות הזהר אין השגה אפלו לגדולי החכמים רק ידיעת המציאות מההשפלות ולא השגת המהות כלל, והרי זה כעין למוד המקרא שהוא קורא בשמותיו של הקדוש ברוך הוא אף על פי שאינו משיג כלל עצמיות הגנוז בהן כנ"ל. וכעין זה הוא בלמוד הזהר ועץ חיים. ולכן הוא בכלל שלישי במקרא ... ולכן גם זה

# הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

## תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

### [תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

דְּזָכִי בְּהוּ, זָכִי לְמַהִימְנוּתָא שְׁלִימְתָא. חַד, סְעוּדַתָּא  
דְּמִטְרוּנִיתָא. וְחַד, סְעוּדַתָּא דְּמִלְכָּא קְדִישָׁא. וְחַד,  
סְעוּדַתָּא דְּעֵתִיקָא קְדִישָׁא, סְתִימָא דְּכָל סְתִימִין.  
וּבְהַהוּא עֲלָמָא יִזְכִּי בְּהוּ לְאַלִּין. הַאי רְצוֹן כַּד אֲתַגְלִיִּיא,  
כָּל דִּינִין אֲתַכְפִּיין מִשׁוּלְשְׁלִיהוֹן.

תְּקוּנָא דְּעֵתִיקָא קְדִישָׁא אֲתַתְּקוֹן בְּתַקוּנָא חַד, כְּלָלָא  
דְּכָל תְּקוּנִין. וְהִיא חֲכָמָה עֲלָאָה, סְתִימָאָה.  
כְּלָלָא דְּכָל שְׂאָר, וְהִיא אַקְרִי עֵדוֹן עֲלָאָה סְתִימָא. וְהוּא  
מוֹחָא דְּעֵתִיקָא קְדִישָׁא. וְהִיא מוֹחָא אֲתַפְּשֵׁט לְכָל  
עֵיבָר, מְנִיָּה אֲתַפְּשֵׁט עֵדוֹן אַחְרָא. וּמַהִיא עֵדוֹן אֲתַגְלִיָּה.

### ספר מאורות הזהר

נִקְרָא לְרִיחַ שְׁמֻנִיָּה, שְׁיִדְיעַת הַמְּצִיאוֹת הִיא כְּמוֹ רִיחַ בְּעֲלָמָא לְגַבֵּי הַשְּׁמַיִת מֵהוּת חֲכָמְתוֹ  
יִתְבַּרְךָ שְׁבַמְשַׁנְהָ וְתַלְמוּד.

ג. וְעַל דְּרַף שְׁנַתְּבָאָר בְּאַגְרַת הַקִּדְוֶשׁ קְרוּב לְסוּפּוֹ שְׁבַלְמוּד סְדֵר הַהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת אָף  
אִם הִשְׁיג הַמְּצִיאוֹת לֹא עֲדִיף מִצַּד עֲצָמוֹ כְּלַמּוּד הַמְּצוּוֹת שְׁמִשְׁיג וְתוֹפֵס הַמַּהוּת כּוּ',  
אַלָּא מִצַּד שְׁיִדְיעַת הַמְּצִיאוֹת הוּא גַם בְּן מִצְוָה רַבָּה וְנִשְׁאַף וְאֲדַרְבָּה עוֹלָה עַל כְּלָנָה  
כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר וְיִדְעַת הַיּוֹם דַּע אֶת אֱלֹקֵי אָבִיךָ כּוּ' וּמְבִיאָה לְלֵב שְׁלָם. וְעוֹד שְׁגַם הַרִיחַ  
וִידְיעַת הַמְּצִיאוֹת הוּא הָאָרְהָ מִבְּחִינַת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה כּוּ' ... וְלִכֵּן צְרִיף לְהִיּוֹת ב'  
הַבְּחִינּוֹת לְרִיחַ שְׁמֻנִיָּה כּוּ' וְשִׁמְן תּוֹרַק כּוּ'. (לְקוּשֵׁי תוֹרָה לְכַעַל הַתְּנַיָּא, שִׁיר הַשִּׁירִים דְּף ג'  
סוּף טוֹר ג' וְאֵילָף)

אָנְכִי, בְּאֲשַׁלְמוֹת רִזִּין דְּשָׁלִימוֹ דְּכוּרְסִיָּא  
לְתַתָּא, וְאִסְתַּלְקוּ חִינּוּן קְדִישִׁין, וְאִיהִי  
אֲתַתְּקַנַּת בְּתַקוּנָהָא. וְכַד אִיהִי שְׁפִירָא בְּחִזּוֹ,  
וּבַעֲלָה אֲתִי לְגַבְהָא, כְּדִין אֶקְרִי אָנְכִי.

אָנְכִי, רְזָא דְכָלָא כַחְדָּא, בְּכָלְלָא דְכָל אֲתוּוּן,  
בְּשַׁבְיִלִי אֹרִייתָא, דְּנִפְקוּ מִגּוֹ רְזָא  
עֲלָאָה, בְּהַאי אָנְכִי, תְּלִיין רִזִּין עֲלֵאִין וְתַתָּאִין.  
אָנְכִי, רְזָא לְמִיָּהב אָגְר טָב לְצַדִּיקֵיָא, דְקָא  
מְחַפֵּן לִיהִ וְנִטְרִי פְקוּדֵי אֹרִייתָא, בְּהַאי, אִית  
לוֹן בְּטַחֲוּנָא כְּדָקָא חֲזִי לְעֲלָמָא דְאֲתִי,  
וְסִימְנִיךְ (בְּרַשִׁית מֵא) אָנִי פְרַעָה.

אָנְכִי וְלֹא יִהְיֶה לָךְ, אֲתִמְר בְּרְזָא דְאֹרִייתָא,  
וְדָא אִיהוּ זְכוּר וְשְׁמוֹר. אָנְכִי, רְזָא  
סְתִימָא וְגַנִּיז, בְּכָל אִינוּן דְרַגִּין דְעֲלָמָא עֲלָאָה,  
בְּכָלְלָא חְדָּא. וְכִינּוּן דְאֲתִמְר אָנְכִי, אֲתַחְפְּר  
כָּלָא כַחְדָּא, בְּרְזָא חְדָּא.

אָנְכִי, רְזָא דְתִרִין פְּרִסוּוּן. אָנִי יִי דְכוּרְסִיָּא  
אֲחֵרָא (ג"א אָנִי פְּרִסִיָּא חְדָּא. כ/ בְּרִסִיָּא אֲחֵרָא עֲלָאָה.)

אָנְכִי, דְקָא אֲתַדְכִי מְקַדְשָׁא, וְנוּכְרָאָה לָא  
אֲתַקְרַב בְּהִדְיָה, וּמְקַדְשָׁא נְהִיר  
בְּלַחֲדוּי, דְקָא אֲתַבְטַל בְּהֵימָא שְׁעֵתָא יִצְר  
הָרַע מְעֲלָמָא, וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אִסְתַּלְק  
בִּיקְרִיָה בְּלַחֲדוּי, וּכְדִין אֲתִמְר אָנְכִי יִי  
אֱלֹהֵיךְ. רְזָא שְׁלִים, בְּשִׁמָּא קְדִישָׁא. א':  
לִיחְדָּא רְזָא דְשִׁמָּא קְדִישָׁא בְּדַרְגוּי, לְמַהוּי  
חַד. בְּגִין דְרְזָא דִילִיָה אִיהוּ ו'. נ': רְזָא  
לְמַדְחַל מְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וּלְמַנְדַּע דְאִית  
דִּין וְאִית דִּיין, וְאִית אָגְר טָב לְצַדִּיקֵיָא  
וּפּוּרְעָנוּת לְרְשִׁיעֵיָא, בְּגִין דְרְזָא דִילִיָה ה'  
תַּתָּאָה.

ב': לְקַדְשָׁא שְׁמָא קְדִישָׁא בְּכָל יוּמָא,  
לְאֲתַמְדָּשָׁא בְּדַרְגִין קְדִישִׁין, וּלְצַלְאָה  
צְלוֹתָא לְגַבְיָה בְּכָל זְמַנָּא, לְאִסְתַּלְקָא כְּתָרָא עֲלָאָה, רְזָא דְכוּרְסִיָּא עֲלָאָה,

אָנְכִי, בְּהַשְׁלַמְת סוּדוֹת שְׁל  
שְׁלֵמוֹת שְׁל הַכֶּסֶף לְמִטָּה,  
וְהַתְעַלְלוּ הַחַיִּוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת, וְהִיא  
הַתְתַּקְּנָה בְּתַקְוִיָּהָ. וְכִשְׁהִיא יָפָה  
לְמִרְאָה וּבַעֲלָה בָּא אֵלֶיהָ, אָז  
נִקְרָאת אָנְכִי.

אָנְכִי, סוּד שְׁל הַכֶּל כַּאֲחַד, בְּכָלְל  
שְׁל כָּל הָאוֹתִיּוֹת בְּשַׁבְיִלִי הַתּוֹרָה  
שְׁיִצְאוּ מִתּוֹךְ סוּד עֲלִיוּן. בְּאָנְכִי  
הַזֶּה תְּלוּיִים עֲלִיוּנִים וְתַחְתּוּנִים.  
אָנְכִי, סוּד לְתַת שְׁכָר טוֹב  
לְצַדִּיקִים שְׁמַחֲכִים לוֹ וְשׁוּמְרִים  
אֵת מִצְוֹת הַתּוֹרָה, בְּזֶה יֵשׁ לָהֶם  
בְּשׁוּחַן כְּרָאוּי לְעוֹלָם הַבָּא,  
וְסִימְנֶךְ - אָנִי פְרַעָה.

אָנְכִי וְלֹא יִהְיֶה לָךְ נֶאֱמַר סוּד  
הַתּוֹרָה, וְזֶהוּ זְכוּר וְשְׁמוֹר. אָנְכִי,  
סוּד נִסְתָּר וְגַנּוּז בְּכָל אוֹתָן דְרַגּוֹת  
שְׁל הָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן בְּכָלְל אֲחַד.  
וְכִינּוּן שְׁנֵאֲמַר אָנְכִי, הַתַּחְבֵּר הַכֶּל  
כַּאֲחַד, בְּסוּד אֲחַד.

אָנְכִי, סוּד שְׁל שְׁנֵי כֶּסֶפּוֹת. אָנִי  
ה' - שְׁל כֶּסֶף אֲחַר. (אָנִי - כֶּסֶף אֲחַד.  
כ' - כֶּסֶף אֲחַר עֲלִיוּן.)

אָנְכִי, שְׁכַשְׁנִטְהֵר הַמְקַדֵּשׁ וְנִכְרִי  
לֹא יִקְרַב אֵלָיו וְהַמְקַדֵּשׁ מֵאִיר  
לְבַדּוֹ, שְׁהַרִי הַתְּבַטַּל בְּאוֹתָהּ שְׁעָה  
יִצְר הָרַע מִן הָעוֹלָם, וְהַקְּדוֹשׁ  
בְּרוּךְ הוּא הַתְעַלָּה בְּכַבּוּדוֹ לְבַדּוֹ,  
וְאָז נֶאֱמַר אָנְכִי ה' אֱלֹהֵיךְ. סוּד  
שְׁלֵם בְּשֵׁם הַקְּדוֹשׁ. א' - לִיחְד  
סוּד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ בְּדַרְגוֹתָיו  
לְהִיּוֹת אֲחַד, מִשּׁוּם שְׁסוּדוֹ הוּא  
ו'. ג' - סוּד לִירָא מִן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ  
הוּא וְלְרַעַת שִׁישׁ דִּין וְיֵשׁ דִּין, וְיֵשׁ  
שְׁכָר טוֹב לְצַדִּיקִים וּפְרַעָנוּת  
לְרְשָׁעִים, מִשּׁוּם שְׁהַסוּד שְׁלוֹ ה'  
תַּחְתּוּנָה.

ב': לְקַדֵּשׁ אֵת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ בְּכָל  
יוֹם, וּלְהַתְקַדֵּשׁ בְּדַרְגוֹת קְדוֹשׁוֹת,  
וּלְהַתְפַּלֵּל אֵלָיו תְּפִלָּה בְּכָל זְמַן  
לְהַעֲלוֹת הַכְּתָר הָעֲלִיוֹן, סוּד שְׁל

על גבי חיוון עלֵאין, כְּדָקָא יְאוּת, וְרָזָא דִּילֵיהּ ה' עֲלָאָה.

י': לֹא שְׁתַּדְּלָא בְּאוּרֵייתָא יִמְמָא וְלִילֵי, וְלִמְגִזְרוּ גִזְרֵי, בְּרָזָא לְתַמְנִיָּא יוֹמִין, וְלִקְדָּשָׁא בְּכַרָּא. וְלֹא אֲנַחָא תְּפִילִין וְצִיצִית וּמְזוּזָה. וְלִמְמָסֵר נַפְשָׁא לְגַבֵּי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא תִדְבַקָּא בֵּיהּ. אֵלִין אֵינּוּן תְּרִיסֵר פְּקוּדִין עֲלֵאִין, דְּכִלְיָן מֵאֲתִים וְשִׁיתָא וְתַלְתִּין פְּקוּדִין אַחְרָנִין דְּאֵינּוּן בְּרָזָא דְאַנְכִי, כְּלָלָא דְזְכוּר. וְאֵת דָּא, לֹא אֲתַחֲלַף בְּאַתֵּר אַחְרָא, דָּא בְּגִין דְּאֵי הֵי י', רָזָא עֲלָאָה, כְּלָלָא דְאוּרֵייתָא, וּבְאֵלִין תְּרִיסֵר, אֵית תְּרִיסֵר מְכִילִין דְּרַחֲמֵי, דְּתַלְיִין מְנִיְהוּ, וְחַד דְּשִׁלְטָא לְמַהוּי תְּלִיסֵר.

כ' רָא יְהִיָּה לָךְ, רָזָא דְשְׁמוּר, בְּתַלְתַּת מְאָה וְשִׁתִּין וְחֲמִשׁ פְּקוּדֵי אוּרֵייתָא. ל': רָזָא דְלֹא לְמִיְהִב זְקַר וּרְבוּ לְאַלְהָא אַחְרָא. ל': מְגַדְלָא דְפֶרַח וְסִלִיק בְּאוּרָא, דְלֹא יִסְטֵי לְבַא, לְמַבְנֵי לָהּ לְאַלְהָא אַחְרָא, כְּמָה דְאֵית רָזָא, דְּבוּנָה מְגַדְלָא. (לְאַלְהָא אַחְרָא) ל': דְלֹא לְמַפְנֵי בְּדִיוקְנָא דְעִבּוּדָה זָרָה, דְלֹא לְהִרְהָרָא אַבְתְּרָהָא, דְלֹא לְסַגְדָּא, וְלֹא לְאַכְפֵּיָא גְרַמֵּיהּ לְאַלְהָא אַחְרָא.

א': דְלֹא לְחַלְפָּא יְחוּדָא דְמַרְיָה, בְּגִין טַעוּן אַחְרָנִין. א': דְלֹא לְהִרְהָרָא דְאֵית אַלְהָא אַחְרָא בַר מְנִיָּה. א': דְלֹא לְמַסְטֵי בְּתַר בִּידִין וּדְכוּרֵי, בְּרָזָא דְדִיוקְנָא דְאָדָם, וְלֹא בְּדִיוקְנָא אַחְרָא. א': דְלֹא לְמַשְׁאַל מִן מַתִּיָּא, וְלֹא לְמַעַבְד חֲרָשִׁין. א': דְלֹא יוֹמֵי כְּפוּמוּי, בְּשִׁמְא דְאַלְהָא אַחְרָא. עַד הַכָּא, תְּרִיסֵר אַחְרָנִין, דְּאֵינּוּן פְּקוּדֵי שְׁמוּר. וּבְאֵלִין תְּרִיסֵר, תַּלְיִין תַּלְתַּת מְאָה וְחֲמִשִּׁין וְתַלְתַּת פְּקוּדֵי דְשְׁמוּר אַחְרָנִין, דְּכִלְיָן בְּאֵלִין תְּרִיסֵר, וְרָזָא דָּא אַנְכִי.

הַפְּסָא הַעֲלִיּוֹן עַל גְּבֵי הַחַיּוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת כְּרָאוּי, וְהַסּוּד שְׁלוֹ ה' עֲלִיוּנָה.

י': לְהַשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה יוֹמֵם וְלַיְלָה, וְלַמּוֹל מִיְלָה בְּסוּד לְשִׁמְנָה יָמִים, וְלִקְדָּשׁ הַבְּכוֹר, וְלִהְנִיחַ תְּפִלִּין וְצִיצִית וּמְזוּזָה, וְלִמְסֹר אֵת הַנֶּפֶשׁ לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ-הוּא, וְלִהְדַּבֵּק בּוֹ. אֵלֶּה הֵן שְׁתֵּים עָשָׂר מְצוּוֹת עֲלִיוֹנוֹת שְׁפוּלָלוֹת מֵאֲתִים שְׁלִשִׁים וְשֵׁשׁ מְצוּוֹת אַחֲרוֹת שֶׁהֵן בְּסוּד שֶׁל אֲנָכִי, כְּלָל שֶׁל זְכוּר. וְאוֹת זֶה לֹא מִתְחַלֶּפֶת בְּמִקּוֹם אַחֵר, זֶה מְשׁוּם שֶׁהֵיא י', סוּד עֲלִיּוֹן, כְּלָל שֶׁל הַתּוֹרָה, וּבִשְׁתֵּים עָשָׂר הַלְלוּ יֵשׁ שְׁתֵּים עָשָׂר מִדּוֹת הַרְחָמִים שֶׁתְּלוּיּוֹת מֵהֵם, וְאַחַת שְׁשׁוּלְטַת לְהִיּוֹת שְׁלֵשׁ עָשָׂר.

כ' רָא יְהִיָּה לָךְ, סוּד שֶׁל שְׁמוּר בְּשֵׁלשׁ מֵאוֹת שְׁשִׁים וְחֲמִשׁ מְצוּוֹת הַתּוֹרָה. ל' - סוּד שֶׁלֹּא לְתַת כְּבוֹד וּגְדֻלָּה לְאוֹתָא אַחֵר, ל' - מְגַדֵּל שְׁפוּרַח וְעוֹלָה בְּאוּרֵי, שֶׁלֹּא יִסְטֵה הַלֵּב לְכַנּוֹת לְאוֹתָא אַחֵר, כְּמוֹ שֶׁיֵּשׁ סוּד שֶׁל בּוּנָה מְגַדֵּל (לְאוֹתָא אַחֵר). ל' - שֶׁלֹּא לְפַנּוֹת בְּדִיוקְן שֶׁל עִבּוּדָה זָרָה, שֶׁלֹּא לְהִרְהָר אַחְרֵיהּ, שֶׁלֹּא לְהַשְׁתַּחֲוּוֹת וְלֹא לְכַפּוֹת עֲצָמוֹ לְאוֹתָא אַחֵר. א': שֶׁלֹּא לְהַחֲלִיף הַיְחוּד שֶׁל רְבוּנוּ בְּשִׁבִיל אֱלִילִים אַחֲרֵים. שֶׁלֹּא לְהִרְהָר שִׁישׁ אֹלוֹת אַחֵר פְּרַט אֲלִיו. א': שֶׁלֹּא לְסַטּוֹת אַחֵר אוֹב וְיִדְעוּנֵי בְּסוּד שֶׁל דְמוּת אָדָם, וְלֹא בְּדַמּוּת אַחְרָת. א': שֶׁלֹּא לְשַׁאֵל מִן הַמֵּתִים וְלֹא לְעֲשׂוֹת כְּשִׁפִּים. א': שֶׁלֹּא יִשְׁבַע בְּפִיו בְּשֵׁם שֶׁל אֹלוֹת אַחֵר. עַד כָּאן שְׁתֵּים עָשָׂר אַחֲרוֹת שֶׁהֵם מְצוּוֹת שְׁמוּר, וּבִשְׁתֵּים עָשָׂר הַלְלוּ תְּלוּיּוֹת שְׁלֵשׁ מֵאוֹת חֲמִשִּׁים וְשֵׁשׁ מְצוּוֹת שֶׁל שְׁמוּר אַחֲרוֹת שְׁפוּלָלוֹת בְּשְׁתֵּים עָשָׂר הַלְלוּ, וְסוּד זֶה אֲנָכִי.

חֲמִשִּׁים וְשֵׁשׁ מְצוּוֹת שֶׁל שְׁמוּר אַחֲרוֹת שְׁפוּלָלוֹת בְּשְׁתֵּים עָשָׂר הַלְלוּ, וְסוּד זֶה אֲנָכִי.



אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, עוֹד שְׁנִינּוּ, אֲנֹכִי - כָּלֵל שֶׁל מַעֲלָה וּמִטָּה, כָּלֵל שֶׁל עֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, כָּלֵל שֶׁל חַיִּוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁכְּלוּלוֹת בּוֹ, הַכֵּל הוּא בְּסוּד שֶׁל אֲנֹכִי. לֹא יִהְיֶה לָךְ - לְמִטָּה, סוּד שֶׁל שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה הַחַיִּוֹת הַתַּחְתּוֹנוֹת.

דָּא תַעֲשֶׂה לָךְ פְּסֵל. פְּסֵלוּ מֵאוֹתוֹ מְקוֹם עֲלִיּוֹן, מֵאוֹתוֹ מְקוֹם קְדוּשָׁה. פְּסֵל - פְּסֵלַת שֶׁל קְדוּשָׁה, שֶׁהוּא סוּד שֶׁל אֲלִיל אַחֵר, וְסוּד זֶה כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (יחזקאל א) וְאָרָא וְהִנֵּה רוּחַ סְעָרָה בָּאָה מִן הַצָּפוֹן וּגו'. וְכָל תְּמוּנָה, זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (שמות ט) וְאִשׁ מִתְּלַקַּחַת. כִּי אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ, כְּדִי לַעֲוֹרֵר אֶת הַלֵּב לְמַעַלְהָ וְלֹא לְרַדֵּת לְמִטָּה, וְלֹא לְקַרֵּב לְשַׁעַר הַבַּיִת אֶל קִנְאָה, שֶׁהִקְנָאָה הִיא בְּאוֹתוֹ מְקוֹם.

וְסוּד זֶה - (משלי ל) תַּחַת שְׁלוֹשׁ רִגְזָה אֶרֶץ. וְהוּא, לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ - אַחֵר. פְּסֵל - שְׁנַיִם, וְכָל תְּמוּנָה - שְׁלֹשׁ. וְאֶרֶץ זֹו עַל זֶה הִיא הַתְּרִיגָּה. פֶּקֶד עוֹן אָבוֹת עַל בְּנֵי עַל שְׁלֹשִׁים וְעַל רַבְעִים. אֵילָן אֶחָד שְׁנֹבֵט עֵצִים וּפְעָמִים וְשֹׁלֵשׁ פְּעָמִים וְאַרְבַּע פְּעָמִים, וְנִפְקֵד עַל חֲטָאִים רֵאשׁוֹנִים אֶב וּבֶן. שְׁלִישִׁי וּרְבִיעִי אֶחָד הוּא כְּשֵׁלֵא הַתַּתְּמֵן וְלֹא חֲשַׁשׁ לְהַתְּמֵן, וְכֵן בַּהַפּוּף שֶׁל זֶה, לְאִילָן שֶׁהַתַּתְּמֵן כְּרָאוּי וְעוֹמֵד עַל קִיּוּמָהּ (א) וְעוֹשֶׂה חֶסֶד וּגו'.

דָּא תִשָּׂא. אֶת הַסוּד הַזֶּה הָרִי בְּאֵרוֹ הַחֲבָרִים, מִשּׁוֹם שֶׁכֶּשֶׁהֲקָדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁתֵּל אֶת הָעוֹלָם, הַטְּבִיעַ בְּתוֹךְ הַתְּהוֹמוֹת צְרוּר אֶחָד חֲקוּק בִּשְׁם הַקְּדוּשׁ, וְהַטְּבִיעַ אוֹתוֹ בְּתוֹךְ הַתְּהוֹם, וְכִשְׁהַמִּים רוֹצִים לְעָלוֹת, הֵם רוֹאִים אֶת סוּד הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ חֲקוּק עַל אוֹתוֹ צְרוּר, וְשָׁבִים וְנִשְׁקָעִים וְחוֹזְרִים לְאַחֵר, וְהַשֵּׁם הַזֶּה עוֹמֵד עַד הַיּוֹם הַזֶּה בְּתוֹךְ הַתְּהוֹם.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, תּוֹ תְּנִינָן, אֲנֹכִי כָּלֵל דְּעִילָא וְתַתָּא, כָּלֵל דְּעִלָּאִין וְתַתָּאִין, כָּלֵל דְּחִיּוֹן קְדִישִׁין, דְּכְלִילָן בֵּיהּ, כָּלֵל הוּא בְּרִזָּא דְּאֲנֹכִי. לֹא יִהְיֶה לָךְ לְתַתָּא, רִזָּא דְּתִרְיָסָר חִיּוֹן תַּתָּאִין.

לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ פְּסֵל. פְּסֵלוּ מֵהָהוּא אֶתְרַ עֲלֵאָה, מֵהָהוּא אֶתְרַ קְדִישָׁא. פְּסֵל. פְּסוּלַת דְּקְדוּשָׁא דְּאִיהוּ רִזָּא דְּטַעוּנָא אַחֲרָא. וְרִזָּא דָא, כְּמָה דְּאֵת אָמַר (יחזקאל א) וְאָרָא וְהִנֵּה רוּחַ סְעָרָה בָּאָה מִן הַצָּפוֹן וּגו'. וְכָל תְּמוּנָה הִקְדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (יחזקאל א) וְאִשׁ מִתְּלַקַּחַת. כִּי אֲנֹכִי יי' אֱלֹהֶיךָ, בְּגִין לְאַתְעָרָא לְבָא לְגַבִּי עִילָא, וְלֹא לְנַחֲתָא לְתַתָּא וְלֹא לְמַקְרַב לְתַרַע בֵּיתָא. אֵל קִנְאָה, דְּקִנְאָה אִיהוּ בְּהָהוּא אֶתְרַ.

וְרִזָּא דָא, (משלי ל) תַּחַת שְׁלֹשׁ רִגְזָה אֶרֶץ. וְאִיהוּ לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ, חַד. פְּסֵל, תְּרִין. וְכָל תְּמוּנָה, תֵּלַת. וְאֶרֶץ דָּא, עַל דָּא (דף צ"א ע"ב) אֶתְרִיגִּיזַת. פֶּקֶד עוֹן אָבוֹת עַל בְּנֵי עַל שְׁלֹשִׁים וְעַל רַבְעִים. (שמות כ) אֶלְנָא חֲדָא, דְּאִינְצִיב חֲדָא, וְתִרִין זְמַנִּין, וְתֵלַת זְמַנִּין, וְאַרְבַּע זְמַנִּין, וְאַתְפְּקֵד עַל חוּבֵי קְדָמָאִי, אֶב וּבֶן. שְׁלִישִׁי וּרְבִיעִי חַד הוּא כֵּד לֹא אֶתְתַּמֵּן, וְלֹא חִישׁ לְאַתְתַּמֵּן, וְכֵן בַּהַפּוּכָא דְדָא, לְאִילָנָא דְּאִיהוּ אֶתְתַּמֵּן כְּדָקָא חִזִּי, וְקָאִים עַל קִיּוּמָהּ (ג"א כד"ו) וְעוֹשֶׂה חֶסֶד וּגו'.

לֹא תִשָּׂא, (שמות כ) רִזָּא דָא הָא אוּקְמוּהָ חֲבָרִיָּא. בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כֵּד שֶׁתֵּיל עֲלֵמָא, אֶטְבַּע גּוֹ תְּהוּמִי, צְרוּרָא חֲדָא, חֲקִיקָא בְּשָׂמָא קְדִישָׁא, וְאַטְבַּע לָהּ לְגוֹ תְּהוּמָא. וְכֵד מִיָּא כְּעָאן לְסִלְקָא, חֲמָאן רִזָּא דְּשָׂמָא קְדִישָׁא, חֲקִיק עַל הָהוּא צְרוּרָא, וְתִיבִין וּמִשְׁתַּקְעִין, וְהִדְרִין לְאַחֲרָא, וְשָׂמָא דָא קִיּוּמָא עַד יוּמָא דָא, גּוֹ תְּהוּמָא.

וּבְשַׁעְתָּא דְּאוּמִין בְּנֵי נֶשָׂא עַל קְשׁוּט, בְּקִיּוּמָא דְקְשׁוּט, הֵהוּא צְרוּרָא סְלֵקָא, וּמְקַבְּלָא הֵהוּא אוּמָא, וְאֶהְדֵּר וְאַתְקַיִים עַל תְּהוּמָא, וְעֵלְמָא אֲתַקְיִים, וְהֵהוּא אוּמָא דְקְשׁוּט קַיִים עֵלְמָא.

וּבְשַׁעְתָּא דְּאוּמו בְּנֵי נֶשָׂא אוּמָא לְשַׁקְרָא, הֵהוּא צְרוּרָא סְלֵקָא לְקַבְּלָא לָהּ לְהֵיחָא אוּמָא, פִּינּוּן דְּחִזֵּי דְאִיהוּ דְשַׁקְרָא. פְּדִין הֵהוּא צְרוּרָא דְהוּהוּ סְלִיק, תַּב לְאַחֲרָא, וּמִיִּין אֲזֵלִין וְשִׁטִּין, וְאַתְוּוֹן דְּהֵהוּא צְרוּרָא, פְּרַחֲן גּוּ תְהוּמִי, וְאַתְפַּדְרֵן, וּבְעֵאן מִיָּא לְסְלֵקָא לְחַפֵּיָא עֵלְמָא, וּלְאַהֲדָרָא לִיָּה פְּמִלְקֵדְמִין.

עַד דְּזַמִּין (נ"א דרמ"י) קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְחַד מְמָנָא, יַעֲזִירָא"ל, דִּי מְמָנָא עַל שְׂבָעִין מִפְּתַחֲוֹן, בְּרַזָּא דְשָׁמָא קִדְשָׁא, וְעֵאל לְגַבִּיָּה דְּהֵהוּא צְרוּרָא, וְחֻקִּיק בֵּיָּה אֲתְוּוֹן פְּמִלְקֵדְמִין, וּכְדִין אֲתַקְיִים עֵלְמָא, וְאַהֲדֵרוּ מִיִּין לְדוּכְתִּיָּהוּ. (נ"א דההוא צרוּרָא וְהִיגֵשׁ לְהוּ לְאַתְוּוֹן דְּשָׁמָא קִדְשָׁא וְחֻקִּיק לְהוּ פְּמִלְקֵדְמִין וְאַהֲדֵרוּ מִיִּין לְדוּכְתִּיָּהוּ וּכְדִין אֲתַקְיִים עֵלְמָא) וְעַל דָּא כְּתִיב לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹא.

רעיא מהימנא

פְּקוּדָא י"ב, לְאוּמָא בְּשִׁמְיָה בְּאַרְחָ קְשׁוּט. וּמֵאן דְּאוּמִי שְׂבָעָה, הוּא כְּלִיל גְּרַמְיָה, בְּאִינוּן ז' דְּרֵגִין עֵלְאִין, דְּשָׁמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַכְּלִיל בְּהוּ. וְהָא שִׁיטָא אִינוּן. הֵהוּא בַר נֶשׂ דְּאוּמִי אוּמָא דְקְשׁוּט עַל פִּי בֵּית דִּין, כְּלִיל גְּרַמְיָה בְּהוּ, וְהוּא שְׂבִיעָא, לְקִיּוּמָא שָׁמָא קִדְשָׁא בְּדוּכְתִּיָּה. וְעַל דָּא כְּתִיב, (דברים ו) וּבִשְׂמוֹ תִשְׁבַּע. וּמֵאן דְּאוּמִי אוּמָא לְמַגְנָא וּלְשַׁקְרָא, גְּרִים לְהֵהוּא אֲתֵר דְּלָא יִתְקַיִים בְּדוּכְתִּיָּה.

אוּמָא לְקִיּוּמָא פְּקוּדָא דְמֵאֲרִיָּה, דָּא אִיהוּ שְׂבָעָה דְקְשׁוּט, פִּד הֵהוּא יַצֵּר הֲרַע מְקַטְרַג לְכַר נֶשׂ,

וּבְשַׁעְתָּא שְׂשַׁבְעִים בְּנֵי אָדָם עַל אֲמַת, בְּקִיּוּם שֵׁל אֲמַת, אוּתוּ הַצְּרוּר עוֹלָה וּמְקַבֵּל אֶת אוּתָהּ שְׂבָעָה, וְחוּר וּמְתַקִּים עַל הַתְּהוּם וְהַעוֹלָם מְתַקִּים, וְאוּתָהּ שְׂבָעָת אֲמַת עוֹמֶדֶת לְעוֹלָם.

וּבְשַׁעְתָּא שְׂשַׁבְעִים בְּנֵי אָדָם שְׂבָעָה לְשַׁקְרָא, אוּתוּ הַצְּרוּר עוֹלָה לְקַבֵּל אֶת אוּתָהּ שְׂבָעָה. פִּינּוּן שְׂרָאָה שְׁהוּא שַׁקְרָא, אָז אוּתוּ צְרוּר שְׁהִיָּה עוֹלָה שֵׁב לְאַחֲוֹר, וְהַמִּים הוֹלְכִים וְשִׁטִּים, וְהָאוּתִיּוֹת שֵׁל אוּתוּ צְרוּר פּוֹרְחוֹת לְתוֹף הַתְּהוּמוֹת וּמְתַפְּזָרוֹת, וְרוֹצִים הַמִּים לְכַסּוֹת אֶת הַעוֹלָם וּלְהַחֲזִירוֹ כְּמוֹ מְקַדָּם.

עַד שְׂמִזְמִין (שרומ"י) הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַמְנָה אֶחָד, יַעֲזִירָא"ל, שְׂמִמְנָה עַל שְׂבָעִים מִפְּתַחֲוֹת בְּסוּד שֵׁל הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ, וְנִכְנַס לְאוּתוּ צְרוּר, וְחֻקִּיק בּוֹ אוּתִיּוֹת כְּמוֹ מְקַדָּם, וְאָז מְתַקִּים הַעוֹלָם וְחוּרִים הַמִּים לְמְקוּמָם, (שְׂאוּתוּ צְרוּר וּמִיגִישׁ אֶת הָאוּתִיּוֹת שֵׁל הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ וְחֻקִּיק אוּתוּ בְּתַחֲלָתָהּ וְחוּרִים הַמִּים לְמְקוּמָם, וְאָז מְתַקִּים הַעוֹלָם) וְעַל זֶה כְּתוּב לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹא. רְעִיָּא מְהִימְנָא

מְצוּהָ י"ב - לְהִשְׁבַּע בְּשִׁמוֹ בְּדִרְךָ אֲמַת. וּמִי שְׂשַׁבְעַע שְׂבָעָה הוּא כּוֹלֵל אֶת עֲצָמוֹ בְּאוּתָן שְׂבַע דְּרָגוֹת עֲלִינוּת שְׁהַשֵּׁם שֵׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִכְלָל בְּהוּ. וְהִי הֵם שֵׁשׁ. אוּתוּ אָדָם שְׂשַׁבְעַע שְׂבָעָת אֲמַת עַל פִּי בֵּית דִּין, כּוֹלֵל אֶת עֲצָמוֹ בְּהוּ, וְהוּא שְׂבִיעֵי לְקִים אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ בְּמְקוּמוֹ, וְעַל כֵּן כְּתוּב וּבִשְׂמוֹ תִשְׁבַּע. וּמִי שְׂשַׁבְעַע שְׂבָעָה לְחִנּוּם וּלְשַׁקְרָא, גּוֹרֵם לְאוּתוֹ מְקוּם שְׂלֹא יִתְקַיִם בְּמְקוּמוֹ.

שְׂבָעָה לְקִים מְצוּת רְבוּנוּ - זוּהִי שְׂבָעָת אֲמַת, כְּשְׂאוּתוֹ יַצֵּר הֲרַע

מקטרג לאדם ומפתה אותו לעבור על מצוות רבונו. זוהי שבועה שהקדוש ברוך הוא משתבח בו, וצריך לאדם להשבע ברבונו על זה, והוא שכחו, והקדוש ברוך הוא משתבח בו, כמו בעז, שכתוב חי ה' שכבי עד הבקר. שהרי יצר הרע הנה מקטרג לו, ונשבע על זה.

גדר הוא למעלה, והם חיי המלך, סוד של רמ"ח איברים ושנים עשר קשרים כחשבון ונגד"ר. ועל זה חמור משבועה. חיי המלך אלה, שנותן חיים לכל האיברים הללו, ונקראים כף בשביל אותם חיים, ואותם חיים יורדים ממעלה למטה, לאותו מקור החיים, ומאותו מקור יורדים למטה לכל אותם איברים.

שבועה לקים דרגה שלמטה, סוד השם הקדוש. וזה נקרא מלך עצמו, של רוח עליונה ונוף שלו, לשרות בתוכו ולדור בו כמו הרוח ששורה בתוך הגוף, ועל זה נקרא מלך עצמו, שרוח עליונה השתוקקת שלה לשרות בתוכו עצמו של ההוא הנסתר למעלה. ומשום כף מי שנשבע באמת, הוא מקים את אותו מקום, וכשעומד המקום הזה מקים, מקים את כל העולם. הנדר שורה על הכל, על מצוה, ועל רשות שלא כף בשבועה, וכף פרשה החברים.

זהר:

זכור את יום השבת לקדשו, זהו סוד של הברית הקדוש. ומשום שבברית זו עומדים כל המקורות של איברי הגוף והוא כלל הכל, כמו זה שבת היא כלל של התורה, וכל סודות התורה תלויים בה, וקיום של השבת כמו קיום של כל התורה. מי ששומר שבת כאלו שמר את כל התורה.

ומפתה ליה למעבר על פקודא דמאריה. דא איהו אומא דמאריה אשתבח ביה, ואצטריך ליה לבר נש לאומא דמאריה על דא, ואיהו שבחא דליה. וקודשא בריך הוא משתבח ביה. כגון בועז, דכתיב, (רות א) חי יי' שכבי עד הבקר. דהא יצר הרע הנה מקטרג ליה, ואומי על דא.

גדר איהו לעילא, ואינון חיי מלפא, רזא דרמ"ח שייפין, ותריסר קטירין, כחושבון ונגד"ר. ועל דא חמיר משבועה. חיי מלפא אליו, דיהיב חייין לכל אליו שייפין, ואקרון הכי כגין אינון חייין, ואינון חייין נחתין מעילא לתתא. ליהוה מקורא דחייין. ומהוהו מקורא נחתין לתתא, לכל אינון שייפין.

שבועה לקיימא דרגא דלתתא, רזא דשמא קדישא. ודא אקרי מלך עצמו, דרוחא עלאה וגופא דליה, למשרי בגויה, ולדיירא ביה, ברוחא דשאריו גו גופא. ועל דא אקרי מלך עצמו דרוחא עלאה תאיבה דליה למשרי בגויה עצמו דהוה דסתיר לעילא. וכגין כף, מאן דאומי בקשוט, הוא מקיים ליהוה אתר, וכד קאי האי אתר מקיים, מקיים כל עלמא. גדר שריא על פלא, על מצוה, ועל רשותא דלאו הכי בשבועה, והכי אוקמוה חברייא.

(ע"ב רעיא מהימנא). (דף צ"ב ע"א).

זהר:

זכור את יום השבת לקדשו. (שמות כ) דא איהו רזא דברית קדישא. וכגין דבהאי ברית קיימין כל מקורין דשייפי גופא, ואיהו כלל פלא. כגוונא דא, שבת איהו פלא דאורייתא, וכל רזין דאורייתא ביה תליין, וקיימא דשבת, פקיימא דכל אורייתא, מאן דנטיר שבת, כאילו נטיר אורייתא פלא.

רעיא מהימנא

פקודא כ"ד, למהוי דכיר יום השבת, כמה דאת אמר וקיום של השבת כמו קיום של כל התורה. מי ששומר שבת כאלו שמר את כל התורה.

רעיא מהימנא

מצוה כ"ד - להיות זכור את יום השבת, כמו שנאמר זכור את יום השבת לקדשו. סוד של שבת,

הרי בארנו בכל אותם מקומות, יום זכרון של מנוחה של העולם, והוא קלל של התורה. ומי ששומר שבת כאלו שמר כל התורה. והרי נתבאר, זכרון של שבת לקדש אותה בכל מיני קדושים. מי שמזכיר את המלך, צריך לברך אותו. מי שמזכיר שבת, צריך לברך אותה, והרי נתבאר.

זכור הוא לזכר. שמור הוא לנקבה. (וזהו ג' פרה) יום שבת הסוד של כל האמונה, שתלויה מהראש העליון עד סוף כל הדרגות, שבת היא הכל.

ש"ש דרגות הן, וכלן נקראות שבת. שבת עליונה. שבת של היום. שבת של הלילה.

השרמה מההשממות (סימן ח)  
בסוד של שמור, דבור, לילה. זו היא תורת ה', תורה שבעל פה. משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע וגו', והרי התעוררו על תורה שבעל פה, שאלו תורה שבכתב הרי כתיב, (דברים לא) ויצו משה את הלויים נשאי ארון ברית ה' לאמר. לקח את ספר התורה הזו. וזה הלויים ראויים לקח, לזה שאחזו בשמש. והמלך שבא ממנו - משה, האיר להם לישראל ארבעים שנים שמש ביום, ותורת ה' - זה ערב שבת בסוד אחד וכו': וכלן אחת, והכל נקרא שבת. וכל אחת כשהיא שולטת, לוקחת את חברותיה ומזמינה אותן עמה באותו השלטון שלה. וכשזה בא לעולם, כלם באים ומזמינים עמו. כשבא הלילה, מזמין עמו שבת של היום, ומזמין אותו להיכלו ומסתתר עמו. כיון שהוה בא, שבת העליונה נמשכת עליה, וכלם גנוזים בהיכל של הלילה, ומשום כך סעודת הלילה חמורה מביום

(כמו של היום).

זכור את יום השבת לקדשו. רזא דשבת, הא אוקימנא בכל אינון דכתי, יומא דוכרנא דניחא דעלמא ואיהו קללא דאורייתא. ומאן דנטיר שבת, כאילו נטיר אורייתא כלא. והא אתמר, דוכרנא דשבת, לקדשא ליה בכל זיגי קדושינו. מאן דאדפר למלכא, אצטריך לברכא ליה, מאן דאדפר שבת, צריך לקדשא ליה והא אתמר. זכור לדכורא איהו. שמור איהו לנוקבא. (וידא בלא פירודא)

יום שבת, רזא דכל מהימננתא, דתליא מרישא עלאה, עד סופא דכל דרגין, שבת איהו כלא.

תלת דרגין אינון, וכלהו אקרונן שבת. שבת עלאה. שבת דיומא. שבת דלילא.

השלמה מההשממות (סימן ח)

ברזא דשמור דבור לילה. דהא היא תורת ה', תורה שבעל פה. משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע וגו' והא אתערו על תורה שבעל פה, דאילו תורה שבכתב הא כתיב (דברים לא) ויצו משה את הלויים נשאי ארון ברית יי לאמר לקח את ספר התורה הזו, ודא לליואי אתחזי להאי. להאי דאחיד בשמשא. ומלכא דאתיא מניה, משה. נהיר לון לישראל ארבעין שנין שמשא ביומא, ותורת ה' דא מעלי דשבתא ברזא חדא וכו':

(עד כאן מההשממות).

וכלהו חד ואקרי כלא שבת. וכל חד, פד איהו שלטא, נטיל לחברוי, וזמין לון בהדיה, בההוא שולטנו דיליה. וכד האי אתי לעלמא, בלהו אתיין וזמינין בהדיה.

כד אתי לילא, זמין בהדיה לשבת דיממא, וזמין ליה בהיכליה, ואתטמר בהדיה. כיון דהאי אתיא, שבת עלאה אתמשך עליה, וכלהו גניזין בהיכלא דלילא וביגין דא סעודתא דלילא חמור מביממא (ס"א בדיממא).

## לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

## קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ  
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית  
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא  
וּלְעַלְמֵי עֲלָמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה  
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא  
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן  
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי  
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי  
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,  
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ  
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא  
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל  
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ  
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא  
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עֲלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עֲלֵינוּ. מְלַךְ  
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפּוֹ וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם  
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר  
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל  
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים  
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה  
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת  
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עֲלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֵיהָ  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

### תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בס"ד

# הַבִּיאוּ בְּרָכָה אֶל בֵּיתְכֶם

## - לְמַדוּ וְהַפִּיצוּ אֶת הַזֵּהָר הַקָּדוֹשׁ -

וּתְזַכּוּ לְהַבְטָחוֹת הַגְּדוֹלוֹת שֶׁל הַרֶשֶׁב"י הַקָּדוֹשׁ (זֵהָר הַגְּרוּמָה קב"ח):

תָּנּוּ ע"ז לְאַלְמִים

### סֵט זֵהָר בְּמַחִיר מְסֻבָּסָד 77 ₪ בְּלִבָּד



## הַזְדַּרְזוּ הַמְּלֵאֵי אוֹזֵל!

נִיתֵן לְרוֹכֵשׁ בַּחֲנוּת "מַלְכוּת דּוּד" רח' הַשּׁוֹמֵר 74 בְּנֵי בֶרֶק  
אוּב' מַפְעַל הַזֵּהָרָה הָעוֹלָמִי" רח' נַחַל לְכִישׁ 24/8 רַמַּת בֵּית שֶׁמֶשׁ  
טל: 054-843-6784 / פֶּקֶס: 02-995-1300

אִמְרוּ מִשֶׁה רַבִּינוּ לְרֶשֶׁב"י: "בְּהֵאֵי חִיבוּרָא דִּילָן דַּאִיהוּ סַפֵּר הַזֵּהָרָה... וּבְגִין דַּעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל  
לְמַטְעַם מַאִילְנָא דַחִי, דַּאִיהוּ סַפֵּר הַזֵּהָרָה, יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" וּיִתְקִיִּים בְּהוֹן ד'  
בְּדַד יִנְחֹנוּ וְאִין עֵמוּ אַל נִכֹּר (דְּבָרִים לְב, יב) פְּרוּשׁ: מִשּׁוּם שְׁעִתִּידִים יִשְׂרָאֵל לְטַעוּם  
מַאִילָן הַחַיִּים שֶׁהוּא סַפֵּר הַזֵּהָרָה, עַל יְדוּ יִצְאוּ מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים, וּיִתְקִיִּים בְּנוֹ הַפְּסוּק  
שֶׁהֵשֵׁם יוֹצִיאֵנוּ מִן הַגְּלוּת בְּלֵי קְטוּרוֹ. (רַעִיא מְהִימָנָא פְּרַשְׁתָּא נְשֵׁא דָף קַכ"ד):